

»Zakaj pa so vas prestavili tako hitro, ko ste tukaj komaj leto dni?« — je vprašal Rodič.

»Niso mi povedali, zakaj; rekli so le, da je zagorski upokojen, mene pa niso vprašali, sem-li zadovoljen z Zagorjem ali ne.«

»Privilegij in protekcija — kakor povsod,« je modroval Rošer, ki ni slutil pravega vzroka.

»Govorili so o mnogih drugih krivičnih in samovoljnih naredbah višjih oblasti; kaplan se je posebno ogreval ter popolnoma pozabil profesorjeve lekcije na vozu. Računali so, kako daleč je do Zagorja, ter uvideli, da ne bo možno, da bi se tako često videvali. Pri teh pomislekih se je pa tudi kaplana lotevala neka srditost, ki je pa Dano veselila, in tako se je naposled umirila. —

Ko so odhajali, je bil kaplan zopet tako potrft, da mu je morala pošepetati: »Pogum, pogum!«

Ko je prišel Zorko v svojo sobo, je bil toliko razburjen, da še dolgo ni mogel zaspati.

Profesor Nemeč pa je vzel naglo, ko je bil sam v svoji sobi, brevir v roke in jel čitati; vmes pa je mislil o kaplanu in o mnogih nevrednih svečenikih; a stopala mu je pred oči tudi Dana . . . Toda siloma se je zopet zdramil ter čital, a med vrstami je mahoma zagledal Zdenkine velike, umne oči, ki so ga zjutraj gledale tako občudujoč in pritrjujoč.

Stresel je glavo, da bi se iznebil nove prikazni; pokleknil je in jel moliti.

(Dalje prihodnjič.)

Brez miru.

Gore in doline
Temna krije noč,
Na prirodo trudno
Lega sen cvetoč.

Glasna vtešil grla
Pticam je večer,
Po vasi zatvoril
Sleherno že dver.

Brez miru le potok
Črez polje šumlja,
Brez miru le listje
V logu šepeta;

Brez miru v višave
Duh moj hrepeni;
Kaj so mu daljave,
Kaj temne noči . . .!

Borut.

